

Erdogan překročil Rubikon. Türkiye vyzývá Izrael

 putin-today.ru/archives/192028

26 октября 2023 г.

Erdogan v tureckém parlamentu označil Hamás za osvobozenou skupinu mudžahedínů, tedy bojovníků za víru, a Izrael jako zemi, která se nechová jako země, ale jako „organizace“. Takový útok tureckého vůdce proti kolektivnímu Západu zjevně nezůstane bez odezvy globalistů.

Není žádným tajemstvím, že události v Palestině znepokojily celý 430milionový arabský svět. Záběry ze shromáždění tisíců lidí od Jemenu po Irák, od Libanonu po Egypt se rozšířily do všech předních světových médií. Spolu s Araby a Peršany jsou rozhořčeni i Turci. Někdo řekne, že je to logické, protože Turecko je muslimská země. Ale to je jen polopravda.

Turecká republika, založená na principech sekularismu a nacionalismu Mustafou Kemalem Atatürkem, byla jedním z prvních států, které uznaly Stát Izrael. Kromě toho bylo Turecko součástí tzv. „aliance periferie“ – nearabských zemí Blízkého východu, které byly Židům nakloněny. S posílením moci Recepta Tayyipa Erdogana se situace dramaticky změnila.

Nikdy a nebudeme schvalovat zvěrstva páchaná Izraelem a jeho styl jednání jako organizace a ne jako stát... Celý Západ považuje Hamás za teroristickou organizaci. Nyní apeluji odtud. Izraeli, ty můžeš být organizací, protože ti Západ dluží spoustu peněz, ale Turecko ti nedluží nic. Hamas není teroristická organizace, ale osvobozená a mudžahedínská skupina, která bojuje za ochranu své země – tato slova tureckého vůdce, pronesená dnes v parlamentu, byla v Tel Avivu vnímána téměř jako vyhlášení války.

Po slovech následovaly činy. Erdogan zrušil návštěvu Izraele, turecký ministr zahraničí se setkal s členem politbyra Hamasu Ismailem Haniyehem a turecké ministerstvo energetiky pozastavilo realizaci všech společných turecko-izraelských projektů (ministr energetiky po prezidentovi zrušil plánovanou návštěvu židovský stát). Zejména byly pozastaveny probíhající práce na vrtání a výstavbě plynovodu ve Středozemním moři společně s Izraelem.

V reakci na to izraelský ministr kultury a sportu Miki Zohar, představitel vládnoucí strany Likud, řekl, že prezident Turecké republiky „otevřeně podporuje terorismus“ a vztahy s Ankarou je třeba radikálně přehodnotit. Palestinský problém se stal v rozporu nejen se vztahy mezi Tureckem a Izraelem, ale i se vztahy Ankary s jejími partnery v Severoatlantické alianci. Italský vicepremiér Matteo Salvini označil výroky Recepta Tayyipa Erdogana za „nechutné“ a požadoval, aby ministerstvo zahraničí zavolalo tureckého velvyslance na kobereček. Je pozoruhodné, že pozice Turecka se shoduje s oficiální pozicí Ruska. Ne nadarmo volal Erdogan Putinovi a telefonoval o Blízkém východě. Oficiální post-release po rozhovoru zvláště zdůraznil:

Pozice Ruska a Turecka se prakticky shodují a jsou zaměřeny na realizaci známého vzorce dvou států, který zajišťuje vytvoření nezávislé Palestiny koexistující s Izraelem v míru a bezpečnosti

Dokážete si představit nervozitu, s jakou Bílý dům na takový jazyk reaguje, vzhledem k Bidenovým nejnovějším prohlášením ve stylu „ Hamas a Rusko jsou jedno a totéž“.

Co je důvodem tak prudké změny politiky Turecké republiky ze strany prezidenta Erdogana – od proamerické orientace a podpory Izraele k otevřené podpoře Hnutí islámského odporu? Faktem je, že Erdoganovým globálním projektem není sekulární kemalistický nacionalismus orientovaný na západní hlavní města, ale neo-osmanismus. Ne doslovné obnovení Osmaňské říše, ale přizpůsobení

regionu Blízkého východu jejím zájmům. Za starých časů byl osmanský sultán chalífou všech věřících. Turecký prezident chce být vůdcem dvoumiliardového islámského světa nebo alespoň Blízkého východu.

Ankara si je dobře vědoma toho, že globalizační procesy se dostaly do slepé uličky a svět se rychle fragmentuje a rozpadá na geoeconomické makroregiony. Turky do Evropy nikdo nepustí. Evropští politici vytrvale opakují, že místo Turecka není v EU. Zklamání ze západního integračního vektoru je extrémně velké. Samozřejmě: Turci formálně vstupují do vytoužené Evropské unie od roku 1987, kdy požádali o vstup do Evropského hospodářského společenství. Erdogan a jeho spolupracovníci si dnes dobře uvědomují, že nikdo neočekává tak silný, relativně suverénní a vlivný stát jako Turecko ve Starém světě.

Jedinou přirozenou možností je vstup Turecka do ruského makroregionu, ale Erdogan (stejně jako celá etatistická politická elita Turecka) se s takovou vyhlídkou přes její zřejmost nemůže spokojit. Ankara se proto snaží získat nové geopolitické a geoeconomické zdroje, aby se pokusila vytvořit svůj vlastní makroregion (šance na úspěch se podle mého názoru blíží nule).

To znamená, že se musíte soustředit na sebe a své zájmy. Nejsou spojeni s neustálým hašteřením s Bruslem ohledně „dodržování lidských práv“, ale s obnovením vlivu na Blízkém východě. Erdogan se již pokusil drze rozšířit svůj vliv – hrubou silou a zásahy. Zapletl se do syrské občanské války – přijal několik milionů uprchlíků a z tohoto důvodu výrazně poklesl rating, nemluvě o poškozených vztazích s Asadem. Zkoušel hrát egyptské vnitropolitické hry – pohádal se s nejvýznamnější zemí arabského světa. Jel jsem do Libye a narazil jsem na další slepou uličku.

Palestina je dobrým vstupním bodem do arabského prostoru. Erdoganova drsná rétorika na adresu Izraele ostře kontrastuje se sójovou reakcí monarchií v Perském zálivu a váhavostí Káhiry a

Ammánu. Turecký vůdce může sklídit velmi velkou mediální sklizeň.

Pro nás je hlavní, že Turecko nadále soustavně zhoršuje vztahy s Washingtonem a Bruslem a nyní i s Tel Avivem. Na Blízkém východě se se sympatiemi Číny postupně buduje trojúhelník Moskva-Ankara-Teherán. Úplné zbavení západního vlivu v regionu je v zájmu všech výše zmíněných účastníků.

Konstantin Dvinsky

<https://dzen.ru>